

KAPITOLA 1

V Angeles bylo ticho. Chvíli jsem ležela bez hnutí a naslouchala zvuku Maxonova dechu. Bylo stále vzácnější přistihnout ho skutečně klidného a spokojeného, takže jsem si ten moment užívala a byla vděčná za to, že právě se mnou o samotě vypadá nejšťastnější.

Od té doby, kdy se počet dívek v Selekcii zúžil na šest, byl Maxon nervózní víc, než když nás do paláce přišlo všech třicet pět. Nejspíš si myslel, že bude mít pro svůj výběr mnohem více času. A ačkoli to připouštím jen nerada, už tehdy jsem věděla, že si to přál hlavně kvůli mně.

Princ Maxon, následník illejského trůnu, byl do mě zamilovaný. Týden předtím mi řekl, že pokud mu jednoduše povím, že k němu cítím totéž, co on ke mně, a nic mi v lásce k němu nebrání, celou soutěž bez prodlení ukončí. Občas jsem si vážně pohrávala s myšlenkou, jaké by to asi bylo, kdybych byla jeho jediná.

Ovšem věc se měla tak, že Maxon nebyl skutečně můj. Ucházelo se o něj dalších pět dívek. I s nimi chodil na schůzky, také jim šepтал něžnosti a já jsem nevěděla, jak se s tím mám vyrovnat. Navíc

kdybych řekla Maxonovi ano, musela bych říct ano i koruně, což byla skutečnost, kterou jsem se snažila nevnímat. Už jen proto, že jsem neměla představu o tom, co by to pro mě znamenalo.

A samozřejmě tu byl Aspen.

Technicky to už sice nebyl můj přítel (rozešel se se mnou ještě před vylosováním mého jména do Selekce), jenže sotva se zjevil v paláci jako jeden ze strážců, všechny city, kterých jsem se snažila zbavit, znovu zaplavily moje srdce. Aspen byl moje první láska, a jakmile jsem se na něj podívala... byla jsem jeho.

Maxon netušil, že je Aspen v paláci, nicméně věděl, že existuje někdo, na koho se pokouším zapomenout, a laskavě mi nechával čas, abych se dala dohromady. Mezitím hledal mezi ostatními soutěžícími tu, se kterou by mohl být šťastný v případě, že bych ho nikdy nemohla milovat.

Vtom pohnul hlavou a nadechl se těsně nad linií mých vlasů. Zamyslela jsem se, jaké by to asi bylo, kdybych ho prostě milovala.

„Víš, kdy naposledy jsem se díval na hvězdy?“ nadhodil.

Přitulila jsem se k němu na dece blíž ve snaze zahřát se v chladné noci. „To netuším.“

„Před pár lety jsem měl učitele astronomie. Když hvězdy pozoruješ zblízka, poznáš, že mají vlastně různé barvy.“

„Počkat, to znamená, že naposledy ses na ně díval, protože jsi je *studoval*? A co takhle pro zábavu?“

Uchechl se. „Zábava. Tu bych musel vmáčknout někam mezi porady o rozpočtu a schůze Výboru pro infrastrukturu. A nezapomínejme na vojenské strategie, které mi mimochodem vůbec nejdou.“

„A co ti ještě nejde?“ zeptala jsem se a dlaní mu přejela po naškrobené košili. Můj dotek Maxona povzbudil a rukou, kterou mě objímal kolem ramen, mi začal na kůži kreslit kroužky.

„Proč to chceš vědět?“ podivil se s hranou ironií.

„Protože o tobě pořád skoro nic nevím. A protože vždycky vypadáš dokonale. Ráda bych měla důkaz, že to tak není.“

Zvedl se na loktu a upřeně se mi zahleděl do tváře. „Ty přece *víš*, že nejsem dokonalý.“

„Ale blížíš se tomu,“ namítna jsem. Nenápadně jsme se dotkli jeden druhého. Koleny, rukama, prsty.

Potřásl hlavou a pousmál se. „Tak dobře. Neumím plánovat války. Nemám na to vůbec talent. A řekl bych, že bych byl příšerný i jako kuchař. Nikdy jsem to nezkusil, takže...“

„Nikdy?“

„Možná sis všimla toho houfu lidí, co tě cpou až po krk cukrovinkami. Čirou náhodou se starají i o mou stravu.“

Zahihňala jsem se. Doma jsem pomáhala v kuchyni s přípravou prakticky každého jídla. „Dál,“ dožadovala jsem se. „Co dál ti nejde?“

Přítáhl si mě k sobě a hnědé oči mu zajiskřily tajemstvím. „Nedávno jsem něco zjistil...“

„Povídej.“

„Vyšlo najevo, že mi vůbec nejde být bez tebe. To je vážný problém.“

Usmála jsem se. „A snažíš se pořádně?“

Naoko se zamyslel. „No, vlastně ne. A nečekej, že s tím začnu.“

Tiše jsme se rozesmáli, jeden druhému v náručí. V podobných chvílích jsem si docela snadno dokázala představit, že takhle zůstaneme po zbytek života.

Zakřupání suchého listí a trávy nám oznámilo, že se k nám někdo blíží. Přestože naše schůzka nebyla tajná, bylo mi trochu trapné a rychle jsem se posadila. Maxon mě napodobil těsně předtím, než k nám zpoza živého plotu vyšel strážce.

„Vaše Výsosti,“ promluvil a přitom se uklonil. „Nezlobte se, že vyrušuji, pane, ale skutečně není moudré zůstat tu dlouho takhle v noci. Rebelové by mohli...“

„Rozumím,“ povzdychl si Maxon. „Hned budeme uvnitř.“

Když nás strážce nechal zase samotné, Maxon se otočil zpátky ke mně. „Tohle je další věc, kterou nezvládám – ztrácím trpělivost s rebely. Už mě unavuje s nimi vyjednávat.“

Nato vstal a podal mi ruku. Jak jsem se jí chytla, všimla jsem si smutku v jeho očích. Od začátku Selekcce nás rebelové napadli už dvakrát (jednou to byli Seveřané, kteří nás chtěli spíš polekat, a podruhé zabijáctí Jižané). Přestože jsem s nimi neměla velké zkušenosti, chápala jsem, že je z nich Maxon vyčerpaný.

Sebral deku ze země a začal ji vytřepávat. Bylo jasné, že z konce naší schůzky není zrovna nadšený.

„Víš co?“ nadhodila jsem a donutila ho, aby se na mě podíval. „Dneska jsem si to užila.“

Přikývl.

„No vážně,“ trvala jsem na svém a přistoupila k němu. Přehodil si deku přes ruku a druhou mě chytil kolem ramen. „Někdy bysme si to měli zopakovat. Můžeš mi vyprávět, jakou mají různé hvězdy barvu, protože já to vážně nepoznám.“

Posmutněle se na mě usmál. „Někdy si přeju, aby všechno bylo jednodušší. Normální.“

Objala jsem ho oběma rukama a Maxon upustil deku, aby udělal totéž. „Nechci vám kazit radost, Vaše Výsosti, ale i bez strážní máte k normálnímu hodně daleko.“

Výraz v jeho obličejí trochu pookřál, nicméně zůstal vážný. „Měla bys mě tak radší.“

„Chápu, že je těžké tomu uvěřit, ale já tě mám vážně ráda takového, jaký jsi. Potřebuju jen víc...“

„Času. Já vím. A já ti ho rád dám. Kéž bych ale věděl, že až ten čas uplyne, budeš opravdu chtít být se mnou.“

Odvrátila jsem se. Něco takového jsem mu slíbit nemohla. Ve svém srdci jsem Maxona a Aspenu porovnávala stále dokola, ale jeden nepřevažoval nad druhým. Možná jedině ve chvílích, kdy jsem byla o samotě s jedním z nich. Jako právě teď s Maxonem, kterému bych nejradši přísahala, že až bude všem, budu tu pro něj.

Jenže to jsem nemohla.

„Maxone,“ zašeptala jsem, když jsem viděla, jak sklíčeně se tváří na to, že neodpovídám. „Tohle ti slíbit nemůžu. Můžu ti říct jen to, že tu *chci* být. A *chci* zjistit, jestli existuje možnost, že... že...“ koktala jsem, protože jsem nevěděla, jak to vyjádřit.

„Budeme spolu?“ doplnil mě.

Potěšilo mě, jak snadno mi rozumí, a usmála jsem se na něj. „Ano. Chci zjistit, jestli existuje možnost, že se z nás dvou stane *my*.“

Odhrnul mi pramen vlasů z ramene na záda. „Podle mě máme vysokou šanci,“ prohlásil jakoby mimochodem.

„Taky si myslím. Jen... čas, dobře?“

Přítakal už o něco veselejší. Přesně tak jsem si přála, aby náš večer skončil. S nadějí. No, možná ještě s něčím. Kousla jsem se do rtu a s tázavým pohledem se natáhla k Maxonovi.

Bez váhání se sklonil k mým ústům. Jeho polibek byl hřejivý a něžný. Připadala jsem si zbožňovaná a ihned jsem zatoužila po dalším. Vydržela bych tam stát hodiny, jen abych ten krásný pocit prodloužila, jenže Maxon se odtáhl.

„Pojďme,“ zavelel hravě a zatlačil mě směrem k paláci. „Radši honem dovnitř, než si pro nás stráž přijede na koni a s kopím.“

Jakmile jsme se rozloučili u schodiště, padla na mě únava.

Do druhého poschodí jsem se musela vyloženě dovléct, ovšem sotva jsem zahrula za roh ke své komnatě, rychle jsem se zase probrala.

„Ale!“ vyhrkl Aspen, překvapený, že mě vidí. „Tak to jsem asi ten nejhorší strážce všech dob, protože jsem si celou dobu myslel, že jsi uvnitř.“

Zahihňala jsem se. S každou členkou Elity měla přes noc zůstat alespoň jedna komorná. To se mi ale nelíbilo, a tak mi Maxon před komnatu postavil stráž. Pro případ pohotovosti. Náhoda ovšem chtěla, aby to byl většinou Aspen. Vědomí, že téměř každou noc stojí přímo před mou komnatou, mě naplňovalo jak vzrušením, tak i hrůzou.

Atmosféra zhoustla ve chvíli, kdy Aspenovi došlo, co znamená, že nejsem bezpečně uložená v posteli. Nervózně si odkašlal.

„Bavila ses dobře?“

„Aspene,“ zašeptala jsem, přičemž jsem se rozhlédla, jestli někdo není kolem. „Nebud' našťvaný. Takhle to v Selekcii prostě chodí.“

„Jak o tebe ale můžu bojovat, Mer? Vždyť mluvíš jenom s jedním z nás.“ Měl pravdu, ale co jsem mohla dělat?

„Nezlob se na mě, prosím tě. Snažím se to vyřešit.“

„Ne, Mer,“ pronesl opět laskavým hlasem. „Já se na tebe nezlobím. Jenom mi prostě *chybíš*.“ A protože se to neodvážil říct nahlas, jen neslyšně zaartikuloval: *Miluju tě*.

V tu ránu jsem roztála.

„Já vím,“ povzdychla jsem si a dlaní se mu přitiskla na hrud'. Na chvíli jsem si dovolila zapomenout, jak moc riskujeme. „Jenže to nemění nic na tom, kde jsme, ani na tom, že teď jsem Elita. Potřebuju čas, Aspene.“

Vzal mou dlaň do své a přikývl. „Ten ti klidně dám. Jen... pokus se najít si trochu času i na mě.“

Nemělo cenu namítat, jak je to složité, tak jsem se na něj jen usmála a stáhla z něj ruku. „Musím jít.“

Díval se, jak vcházím do komnaty a zavírám za sebou dveře.

Čas. O ten jsem v posledních dnech žádala několikrát. Doufala jsem, že pokud ho budu mít dostatek, všechno se nějakým zázrakem vyřeší.